

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **X**, narozeného dne X
státní příslušnost: Ukrajina
bytem X, Zakarpatská oblast, Ukrajina
zastoupeného Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2021, čj. CPR-5055-4/ČJ-2021-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 19. 5. 2021, čj. CPR-5055-4/ČJ-2021-930310-V235, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 1. 2021, čj. KRPA-

15902-13/ČJ-2021-000022-SV, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě obecně namítl, že napadené rozhodnutí žalované je v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Žalobce konkrétně pak namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 15a odst. 2 písm. b), § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná nezjistila skutečný skutkový stav věci svědčící o trvalosti vztahu žalobce s jeho družkou. Žalovaná jednak neuvedla úvahy ohledně kvantitativní stránky vztahu žalobce, porušení se však dopustila i při posuzování trvalosti tohoto vztahu – správní orgán I. stupně pak neprovedl srovnávací výpovědi žalobce a jeho družky, nemůže proto usuzovat ani na společné plány žalobce s jeho družkou do budoucna a v této části je tak napadené rozhodnutí též nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce argumentačně opřeno pouze o subjektivní domněnky o nedostatečné trvalosti a pevnosti daného vztahu, přičemž právě tento názor správních orgánů vedl k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 8 As 68/2012, dodal, že zákon o pobytu cizinců stanoví v § 174a minimální výčet faktorů, které správní orgán musí při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění zohlednit. Žalobce dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, čj. 57 A 6/2016-81, z něhož citoval příslušnou pasáž, z které vyplývá, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro absenci dostatečného odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dále je napadené rozhodnutí žalované též v rozporu s mezinárodními závazky ČR stanovenými v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími a navrhla zamítnutí žaloby, a dále na shromážděný spisový materiál. Žalovaná setrvala na závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto neshledala ve svém postupu žádné pochybení.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
7. K projednání věci nařídil soud ústní jednání na den 26. 7. 2021, neboť žalobce trval na projednání věci tímto způsobem, následně však soud k odůvodněné a doložené žádosti

zástupce žalobce nařízené jednání odročil na nejbližší možný volný termín, a to na den 9. 8. 2021. Zástupce žalobce přitom soudu současně sdělil, že v daném případě není schopen zajistit za sebe substituci. Žalovaná poté k odročenému termínu jednání zaslala soudu dne 26. 7. 2021 omluvu z jednání, neboť v tento den nebylo možné zajistit účast příslušného pracovníka na jednání, přičemž plně odkázala na své písemné stanovisko k věci. Žalobce při jednání odkázal na obsah žaloby, kdy setrval na svém stanovisku a procesních návrzích.

8. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o *správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o *správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona *správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 1. 2021 prováděla cizinecká policie, hlídka Krok 233, pobytovou kontrolu se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců podle zákona o pobytu cizinců, v ulici X, Praha 4, kde kontrolovala žalobce. Po předložení a lustrace jeho cestovního dokladu vzniklo podezření o oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR, proto hlídka provedla další nezbytné úkony k prošetření dané věci.
14. Dne 16. 1. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (viz oznámení čj. KRPA-15902-10/ČJ-2021-000022-SV).
15. Ve stejný den provedl správní orgán I. stupně s žalobcem výslech bez účasti tlumočníka, neboť žalobce prohlásil, že rozumí česky a tlumočníka nepožadoval, o kterém pořídil protokol čj. KRPA-1509-11/ČJ-2021-000022-SV. Z tohoto výslechu vyplynulo, že žalobce přicestoval do ČR dne 25. 1. 2020 na vízum typ D Multi s platností do 10. 6. 2020, udělené mu Polskou republikou, od té doby pobýval v ČR nepřerušeně, věděl, že může zůstat na území v době karantény, po skončení karantény nevycestoval proto, že ve vlasti není práce a zůstal proto, aby mohl vydělat peníze.
16. V ČR bydlí na adrese na Praze 22, domovní schránku označenou nemá, nikde ji nehlásil. Je si plně vědom svého protiprávního jednání, ale neměl na výběr, chtěl vydělat peníze.

17. Je svobodný a bezdětný. V ČR nemá žádné sportovní, politické, kulturní či společenské aktivity nebo vazby. Má peníze na vycestování a další pobyt v ČR a vycestuje. Nemá v ČR žádnou osobu, vůči níž má vyživovací povinnost. Ve vlasti má rodiče, babičku a dědu, bydlí spolu v domě, takže se má kam vrátit. V ČR má též přítelkyni, občanku EU, ale nechce, aby byla účastníkem řízení, nechce jí zatím do toho tahat, bude muset vycestovat s ním. Jmenuje se S. J., neví, kdy se narodila, ale je jí 23 let. Bydlí spolu už druhý měsíc na adrese na Praze 22, kterou již uvedl dříve. Žalobce platí nájem, ona platí jídlo, občas se střídají. Žalobce ještě nikoho z její rodiny nezná, pracuje v X a má jednoho bratra. V případě vyhoštění žalobce zopakoval, že může vycestovat do vlasti, má se kam vrátit a vycestuje dobrovolně.
18. Zdravotní pojištění v ČR nemá. Je zdravý a s ničím se neléčí, drogy ani léky neužívá, test na COVID-19 mu nikdo nedělal, ani si ho dělat nenechal. Není mu známá žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z ČR, vycestuje dobrovolně. Ve vlasti mu trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení či trest nehrozí, Ukrajina je pro něj bezpečná země. Žádné změny nebo doplnění protokolu o výsledku nežádal a vlastnoručně jej podepsal.
19. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 16. 1. 2021 seznámen s podklady pro rozhodnutí (čj. KRPA-15902-12/ČJ-2021-000022-SV) a žádných změn nebo doplnění nežádal.
20. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 1 roku, které žalobce napadl odvoláním. Vycházel přitom z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, AFIS, z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 15. 1. 2021, cestovního dokladu žalobce, protokolu o jeho výsledku ze dne 16. 1. 2021, podkladových materiálů vedených pod čj. KRPA-15902-6/ČJ-2021-000022-SV a další části spisového materiálu vedeného ve věci žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce sice uvedl, že do ČR přijel 25. 1. 2020, z jeho cestovního dokladu bylo však prokazatelně zjištěno, že do ČR přijel dne 1. 2. 2020 ze Slovenska na základě biometrického pasu (otisk přechodového razítka), a s platným polským vízem typu „D“, kdy žalobce ani po skončení nouzového stavu a tzv. toleranční lhůty stanovené ve sdělení Ministerstva vnitra ČR pro specifické případy cizinců v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19, do 16. 7. 2020, nevycestoval z ČR, ani svůj pobyt nijak neřešil a nesnažil se jej legalizovat.
21. Úvahy stran rodinného a soukromého života pak správní orgán I. stupně uvedl na str. 4 až 6 rozhodnutí. Nejprve posoudil přiměřenost důsledků rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu rodinného a soukromého života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a na základě zjištěných skutečností a vlastních tvrzení žalobce dospěl k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí nebude vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce nepřiměřený. K tvrzenému vztahu s občankou ČR, s níž má údajně žalobce sdílet společnou domácnost, správní orgán I. stupně uvedl, že i kdyby tomu tak skutečně bylo, ve sdílení společné domácnosti a krátkosti uvedené známosti (necelé 2 měsíce) správní orgán I. stupně nespatořoval fakt, že se jedná o rodinného příslušníka občana EU, zvláště z důvodu krátkosti známosti, kdy žalobce ani neví, kdy se jeho přítelkyně narodila. K tomu správní orgán I. stupně vyšel též z vlastních tvrzení žalobce, že jí nechce do řízení zatahovat, a dále z tvrzení, že na území ČR nikoho nemá, hodlá vycestovat do vlasti a tam mu nic nehrozí. Žalobce též neuvedl žádné jiné vazby k ČR, pro které by bylo jeho vycestování nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého či rodinného života, naopak, veškeré své vazby má ve vlasti. Sám též uvedl, že vycestuje dobrovolně.

22. Dále správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy ve vztahu ke kritériu, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU, konstatoval, že tomu tak není (viz poslední odstavec na str. 5 rozhodnutí), kdy zdůraznil tvrzení žalobce, že žalobcova přítelkyně případně vycestuje na Ukrajinu s ním. Správní orgán I. stupně na str. 6 svého rozhodnutí po zhodnocení všech kritérií uzavřel, že přetrvávají aspekty svědčící v neprospěch žalobce, a proto je uložení správního vyhoštění zcela přiměřené povaze a míře jeho protiprávního jednání.
23. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla. K samotnému vymezení protiprávního jednání žalovaná doplnila, že pokud do ČR přicestoval dle svého tvrzení 25. 1. 2020 na polské vízum, byl zde oprávněn pobývat maximálně po dobu 90 dnů, nejdéle tedy do 23. 4. 2020. V době oprávněného pobytu žalobce byl však v ČR vyhlášen nouzový stav v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 a následný vývoj umožnil žalobci beztréstně na území ČR setrvat nejdéle do 16. 7. 2020, poté se však žalobce až do 15. 1. 2021 nacházel na území ČR zcela neoprávněně a tato skutečnost byla dostatečně prokázána a doložena spisovým materiálem.
24. Žalovaná k tvrzenému partnerskému vztahu žalobce s občankou ČR, resp. námitce obsahově shodné s námitkou uplatněnou v žalobě, na str. 4 svého rozhodnutí nejdříve citovala znění § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále k tomu uvedla, že správní orgán I. stupně se na str. 4 až 6 svého rozhodnutí jednoznačně k této námitce vyjádřil. Vyjádření žalobce ohledně tohoto vztahu vzal na vědomí, avšak vyhodnotil, že vzhledem ke krátkosti vztahu, a skutečnosti, že žalobce ani neznal datum narození své přítelkyně, nespátril ve sdílení společné domácnosti fakt, že by se v jeho případě mohlo jednat o rodinného příslušníka občana EU. Pokud totiž žalobce neznal ani datum narození své přítelkyně, a nechtěl ji ani zatahovat do řízení a ustanovit ji účastníkem řízení, pak intenzita daného vztahu není taková, aby bylo možno na cizince aplikovat citované ustanovení. V daném případě nebyla ani prokázána trvalost partnerského vztahu, a to ani v odvolacím řízení. Je zřejmé, že uvedený vztah trvá velmi krátkou dobu a žalobce se v této době nijak nepokusil svůj pobyt zde legalizovat. V ČR setrval dle svých vlastních tvrzení pouze za účelem finančního zisku, nikoliv z důvodu svého vztahu. Žalovaná připomněla, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně půl roku a až v této době si zde našel přítelkyni, vztah tedy navázal v době, kdy si mohl a měl být vědom, že bude muset území ČR opustit, kdy nepodnikl žádné kroky, aby se jeho pobyt stal legálním. V případě dvouměsíčního vztahu nelze hovořit o trvalosti vztahu, neboť je velice krátký. Pokud žalobce v odvolání namítal, že tvrzená přítelkyně měla být přizvána do řízení jako účastník řízení, žalovaná odkázala na protokol o výsledku žalobce, kde on sám po řádném poučení uvedl, že si to nepřejí. Ani námitka neprovedení místního šetření by na závěru správního orgánu ohledně tvrzeného vztahu žalobce nemohla ničeho změnit, neboť oba správní orgány tvrzený vztah žalobce vzaly na vědomí, avšak vyhodnotily jejich vztah jako nikoliv trvalý a pevný, neboť se žalobce se svou přítelkyní teprve poznávají, nelze tedy říci, že je možno vzájemný poměr těchto osob definovat tak úzce, jak je definován vztah rodinný. Žalovaná znovu zopakovala, že žalobce neznal ani datum narození své přítelkyně, natož její rodinu. Bližší údaje k přítelkyni žalobce či k prokázání jejich soužití nebyly ani součástí odvolání. Deklarovaný vztah tak nevykazuje znaky vztahu trvalého obdobného vztahu rodinnému, jak je definován v zákoně o rodině. Pokud by jejich vztah byl natolik intenzivní, aby „mohl být zásahem do soukromého a rodinného života“ žalobce, pak by jako důvod setrvání v ČR žalobce jistě neuvedl snahu vydělat si peníze, ale snažil by se svůj pobyt v ČR vyřešit tak, aby zde mohl s přítelkyní i nadále žít. To však žalobce neučinil, a pokud by nebyl

odhalen cizineckou policií, ve svém protiprávním jednání by pokračoval i nadále. Proto nebyly splněny podmínky aplikace § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

25. Ve správním spisu je dále založena kopie stránky z cestovního dokladu žalobce s vylepeným vízem uděleným Polskou republikou s dobou platnosti od 27. 6. 2019 do 10. 6. 2020, s dobou pobytu v délce 180 dnů.
26. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
27. Žalobce namítl, že v jeho věci správní orgán I. stupně nezjistil skutečný stav věci, a dále nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, resp. rozpor s čl. 8 Úmluvy.
28. Soud se s těmito značně obecně formulovanými námitkami žalobce nemohl ztotožnit. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v době od 17. 7. 2020 do 15. 1. 2021 nelegální (tj. od konce „toleranční lhůty“ po skončení nouzového do pobytové kontroly hlídkou Krok 233), a to na základě listinných důkazů, s kterými byl seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výsledku uvedl, že věděl, že zde může pobývat maximálně po „dobu karantény“, ale chtěl zde zůstat, „aby si mohl vydělat peníze“, protože v jeho vlasti není práce. Soud konstatuje, že v otázce naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tak byl skutkový stav věci zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností. Úvahy obou správních orgánů jsou přitom v této otázce zcela jednoznačně patrné z odůvodnění jejich rozhodnutí. Soud se se závěry obou správních orgánů zcela ztotožňuje a odkazuje na ně. V této souvislosti soud dále připomíná, že aplikace citovaného ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Soud k tomu dodává, že délku uloženého správního vyhoštění, která naopak správní úvaze správních orgánů podléhá, žalobce v žalobě nenamítal.

Argumentační strategie žalobce je však vybudována na tvrzení, že žalobce má v ČR přítelkyni S. J., občanku EU (*kdy panují pochybnosti i o tom, zda žalobce vůbec věděl, kteréhožto členského státu je jeho přítelkyně vlastně občankou – viz její jméno v základním tvaru, které připouští více možností, např. SR – pozn. soudu*), s níž žije ve společné domácnosti na adrese v X, a tudíž by jeho správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhlo do jejich partnerského vztahu. Správní orgány tento vztah nijak blíže nezskoumaly, neprováděly bližší dokazování, a proto si nemohly vytvořit správnou představu o jejich vztahu.

29. K tomu soud uvádí, že informace o údajném partnerském vztahu žalobce vyplynula již při výsledku žalobce dne 16. 1. 2021. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí sice přímo nezpochybňoval existenci tohoto vztahu, naopak, vzal jej na vědomí, avšak dodal, že s ohledem zejména na jeho krátkost (necelé 2 měsíce), a dále s ohledem na skutečnost, že žalobce ani nevěděl základní údaje o své partnerce, nemohl takový vztah hodnotit jako trvalý, a pevný, resp. obdobný vztahu rodinnému, jak vyžaduje zákon pro účely posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. Z argumentace žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná se s tímto posouzením ztotožnila, a

nad rámec uvedeného dodala ještě další úvahy, včetně posouzení věci z hlediska § 15a zákona o pobytu cizinců (k tomu soud pro stručnost odkazuje na shrnutí v bodě 24. výše). Vzhledem k tomu, že však již z těchto základních, dosud zjištěných indicií, jednoznačně vyplynulo, že se zjevně nemůže jednat o vztah takové kvality, kterou vyžaduje zákon, správní orgány již od dalšího zkoumání a prokazování kvality tohoto vztahu upustily, a sám žalobce jim ani v průběhu odvolacího řízení nenabídl žádné další důkazy, které by jakýmkoliv způsobem naznačovaly, že jeho vztah s uváděnou osobou je relevantní z hlediska posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce.

30. S uvedenými hodnoceními se ztotožnil i soud a odkazuje na ně. Předně soud připomíná zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná tímto postupem doplnila odůvodnění o posouzení zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, které ve spojení s odůvodněním uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí zcela dostatečně vyjadřuje důvody, pro které nebyl tvrzený vztah žalobce s občankou EU shledán pro situaci žalobce relevantním.
31. K výkladu pojmu „*trvalost partnerského vztahu*“ ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, který je tzv. neurčitým právním pojmem, se vyjadřovala judikatura správních soudů, např. NSS v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Az 151/2015-35, či ze dne 11. 7. 2020, čj. 10 Azs 150/2019-42. Z této judikatury vyplývá, že pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života mohou být za určitých okolností relevantní též skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V každém případě však musí jít o vztah „určité intenzity“. Jinými slovy, k tomu, aby vztah cizince s občanem EU mohl být důvodem pro upuštění od uložení správního vyhoštění, nestačí „pouhá“ jeho existence, ale musí být prokázána taková intenzita, která by reálně pro cizince, a případně i daného občana EU, správním vyhoštěním, a tedy nuceným vycestováním cizince, výrazně zasáhla jejich vazby; to je podstata ochrany poskytované korektivem přiměřenosti. Přestože samotná délka vztahu není jediným relevantním hlediskem pro toto hodnocení, v nyní projednávaném případě taková situace prokázána, ba dokonce již v průběhu výsledku žalobce ani tvrzena nebyla. Soud je ve shodě s názorem žalované přesvědčen, že pokud by žalobce skutečně pociťoval tvrzený vztah jako „rodinný“, jistě by již v průběhu svého výsledku neopomněl na tuto skutečnost upozornit, a alespoň by v souvislosti s nezbytností opuštění své partnerky vyslovil lítost nad hrozící situací jeho nuceného vycestování. To se však nestalo.

Soud k tomu dodává, že žalobce správně upozorňuje na judikaturou NSS a Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) vytvořená kritéria pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech, kdy v bodě 26 v žalobcem odkazovaném rozsudku NSS, sp. zn. 8 As 68/2012, uvedený soud přehledně shrnul tato kritéria, která byla stanovena v souvislosti s problematikou správního vyhoštění. K samotnému rodinnému a soukromému životu cizinců se pak vztahují kritéria vyjmenovaná v bodech 4 až 6 uvedeného výčtu (cizinecova rodinná situace, např. doba trvání manželství, a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru, počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen, tj. vliv na ekonomický, osobní, rodinný život

jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění). Je zcela zjevné již ze samotných tvrzení žalobce při jeho výslechu dne 16. 1. 2021, že tyto okolnosti a faktory v životě žalobce ani nenastaly, proto nebylo „co“ v dané souvislosti s posuzováním přiměřenosti hodnotit. Soud též připomíná, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců je povinností cizince, zde žalobce, aby v rámci řízení poskytl ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Neučinil-li tak žalobce, jde tato skutečnost pak pouze k jeho tíži.

32. Jak již soud uvedl, správní orgány vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a cizineckých databází. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zjevné, že správní orgány se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly rodinným a soukromým životem žalobce a vyhodnotily, že veškerý tento život a vazby má žalobce v zemi původu. Správní orgány přitom nebyly povinny se podrobně zabývat všemi jednotlivými kritérii v § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména v situaci, kdy žalobce ani žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).
33. K žalobcem odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 57 A 6/2016, soud nad rámec nezbytně nutného dodává, že uvedený rozsudek byl vydán ve věci týkající se žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s dalšími ustanoveními zákona o pobytu; uvedený soud tak rozhodoval dle zcela jiných ustanovení zákona. Nadto, problémem, kterým se v uvedeném rozsudku daný soud zabýval, byla otázka neprovedení výslechu žadatele pro účely posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí v rámci správního řízení. Uvedený rozsudek je tak pro nyní posuzovanou věc irelevantní, neboť se týká odlišných skutkových a právních otázek. Navíc, s žalobcem v nyní posuzované věci byl výslech proveden a žalobce jednoznačně měl možnost se ke své věci i k řízení po celou dobu vyjadřovat a navrhopvat důkazy, přičemž již v odvolacím řízení byl zastoupen advokátem.
34. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pouhá skutečnost, že žalobce nesouhlasí s vyhodnocením jím tvrzeného partnerského vztahu, který zjevně nesplňuje podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců, napadená rozhodnutí sama o sobě nečiní nepřezkoumatelnými nebo nezákonnými.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně